

fige, at hvad den ærede Ordfører ansførte om Hensigten med dette Forslag, har han gjentagende og meget stærkt accentueret, nemlig at det sigtede til det og det. Jeg siger, at, hvad den ærede Ordfører mener, at det sigter til, og hvad der er hans subjektive Mening med dette Forslag, giver jeg ikke det Mindste for, heller ikke hvis den ærede Ordfører havde Ret i, — hvad han ikke har, — at den høitærede Kultusminister slutter sig til ham i hans Betragtning. Det er nemlig ikke det, der er det Afgjørende, hvad Forslaget efter den ærede Ordførers Mening sigter til. Selv om den ærede Ordfører slaar sine Kræfter sammen med den høitærede Kultusministers i denne Henseende, vil det aldeles ikke binde Domstolene, det vil heller ikke binde en følgende Administration, det vil maasse i det Høieste kunne binde den høitærede Kultusminister, saa længe han er paa den Plads, han nu indtager. Nei, det, det her kommer an paa, er følgende Spørgsmaal: Naar dette Forslag bliver til Lov, hvad er det saa, der er blevet til Lov? Det maa afgjøres efter ganske almindelige Fortolkningsregler, efter en simpel Undersøgelse af, hvad der er Ordens naturlige Mening. I den Henseende tror jeg, at den ærede Ordfører noget overvurderer Betydningen af en Ordførers Opfattelse af det Forslag, han stiller. Denne har i Virkeligheden slet ikke den Betydning, han tror. Det Forslag, der her foreligger, falder i to Afdelinger, og der er endnu en tredje Afdeling, der ligger udenfor Forslaget, og det er Spørgsmaalet om Ministerens Adkomst til overhovedet at inddrage disse Midler i Statskassen. Det ligger udenfor dette Forslag, og det laa ogsaa udenfor Ordene af det Forslag, som blev vedtaget her i Fjor. Smidlertid er det jo rigtigt, at Forslaget i Fjor indirekte var skikket til at danne en vis Modvægt mod Ministerens Lyst til at foretage en saadan Inddragning, for saa vidt som denne Lyst ganske naturlig maatte staa i et vist Forhold til den Fornødsle, en Minister kan have af at inddrage Midlerne, og naar han slet ikke har Afgang til at benytte dem, er det ikke sandsynligt, at han vil have den samme Frisfælse til at fortsætte Inddragningen som under andre Forudsætninger. Nu siger den ærede Ordfører, at det Samme er Tilfældet med dette Forslag; men det beror paa, om det Forslag, der her foreligger, virkelig formener Ministeren at benytte disse Midler, og det er et Spørgsmaal, som jeg senere skal komme til; men det er klart, at for ærede Medlemmer, der lægge nogen Vægt paa dette Spørgsmaal, at hindre Ministeren i at

inddrage Midlerne, vil Afstemningen over det Forslag, der foreligger her i Aar, fra denne Side ret beset, komme til at afhænge af, hvor vidt det lykkes at paavise, at Forslaget i Aar i Virkeligheden ingen Hindring lægger i Veien for den høitærede Ministers Naadighed over disse Midler. Dette Hensyn til at standse Ministeren i Beskrivningen af Præsteembederne, betragter jeg ikke som Hovedsagen. I denne Henseende maa jeg maasse gjøre en Bemærkning til disse administrative Foranstaltninger eller til den Udvikling af Administrationen, som man i de sidste Aar saa stærkt er kommen ind paa og saa stærkt har høvedt fra en vis Side, nemlig at det drager visse Konsekvenser efter sig. Naar den høitærede Minister nu, saalænge som dette Ministerium regjerer her i Landet, inddrager Midler af Præsteembederne, ser jeg ikke, hvorfor en følgende Minister ikke skulde kunne fortsætte og gaa videre paa den samme Vej. Jeg har nemlig endnu ikke gjort mig fortrolig med den Tanke, at den ærede Kultusminister paa Livstid skulde indtage den Plads, han nu indtager; men selv om saa var, saa føre dog de menneskelige Forhold med sig, at der en Gang maa komme et Ministeriskifte ogsaa i Kultusministeriet, og hvis man saa kunde tænke sig, hvad jeg har let ved at tænke mig, men hvad Andre uden Tvivl have grumme ondt ved at tænke sig, at der da kom en Mand paa denne Plads, som stod paa samme Standpunkt som Flertallet her i denne Sal, saa var det jo ret rimeligt, at det vilde lykkes ham, ved at fortsætte paa den nuværende Kultusministers Vej, at løse et af Hovedpunkterne i Præstelønningsloven paa en anden Maade, end den nuværende Kultusminister og hans Venner egentlig have tænkt sig eller holdt paa. Jeg ser nemlig ikke, hvad der skulde være i Veien for, naar den høitærede Kultusminister nu har klippet Toppen af Præsteembederne, at saa en følgende Kultusminister klippede et betydeligt Stykke længere ned og derved kom til ad praktisk, administrativt Vej at løse et af de Punkter i Præstelønningsloven, som have vakt aller mest Tvivl, nemlig Spørgsmaalet om Maximalsindtægten for Præsteembederne. Jeg tror, at der ikke blot paa dette Punkt, men paa mange af de Punkter, hvorpaa man i de senere Aar har forsøgt at hævde en for Administrationen hidtil ukendt Myndighed, ligger Konsekvenser, som vi fra vor Side ikke have nogen særdeles stor Grund til at vrage. — Men gaar jeg saa over til selve Indholdet af dette Forslag, skal jeg gjøre et Par Bemærkninger til høert af disse Punkter for sig.